

РЕШЕНИЕ

№ 142

гр. Свиленград, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Цвета Ив. Данаилова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20215620200846 по описа за 2021
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 328 от 02.06.2020 година на Началника на РУ – Свиленград, с което на СТ. В. СТ. с ЕГН ***** от град Свиленград, ул., „*****” № 44, област Хасково, със съдебен адрес: град Свиленград, ул., „Димитър Благоев” № 4 б, област Хасково, чрез адвокат Г.Г., за нарушение на чл. 64, ал. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв.

Жалбоподателят СТ. В. СТ. чрез процесуалния си представител – адвокат Г.Г., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен и неправилен – постановен при съществено нарушение на процесуалните правила и в противоречие със закона, не бил извършил нарушението, липсвали субективният и обективният елементи от състава на нарушението и наложеното наказание било несправедливо. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят СТ. В. СТ., не се явява. За него се явява адвокат А.Г., преупълномощен от адвокат Г.Г., който сочи, че НП следва да бъде отменено, тъй като от текста на санкционния акт не се разбираше какво е съдържанието на устното полицейско разпореждане и който е точно полицейския служител, който го е разпоредил, материално правната разпоредба не била приложена правилно (ал. 2 на чл. 64 от ЗМВР трябвало да е във връзка с ал. 4, където било посочено задължението на лицето) и било налице противоречие между описанието на нарушението и посочената като нарушена правна норма. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на РУ – Свиленград, редовно призовани, не изпращат представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

Подаден е сигнал на ЕЕН 112 от лицето Албена Г. Ангелова за нарушаване на нощната тишина в град Свиленград, област Хасково, на улица „Комуна” № 9. Около 02.25 часа на 18.05.2020 година ОДЧ при РУ – Свиленград разпорежда на автопатрул СВ 77 15 МТ в състав свидетелите Ст. Г. Ст. и В. М. Арн. да посетят адреса предвид високата музика, която се чува и която нарушава нощната тишина, за да отработят сигнала. Около 02.30 часа полицейските служители извършват проверка на адреса като констатираха, че в двора има събрани лица, които празнуват абитуриентската вечер на лицето Г.Х.Г., говорят на висок глас и има озвучителна уредба, която е пусната на висок тон. На лицето Х. е разяснено, че ще ѝ бъде съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за нарушаване на

нощната тишина, като същата предоставя Личната си карта на полицейските служители. Тогава се появява жалбоподателят, който заявява, че музиката ще върви до сутринта и че нямат право да съставят АУАН на Г. във връзка с високата музика, тъй като нямат уред за измерване на шума. Полицейските служители разпореждат на жалбоподателя да предостави личните си документи, но последният заявява, че няма да ги представи и взема личните документи на дъщеря си Г.Х.Г. от ръцете на полицейския служител С., който се намира в служебния автомобил, където е започнал да съставя АУАН серия АА с бланков № 313728 на лицето Г. Х.. Полицейските служители разпореждат на С. да предостави личните документи на Г. Х., но С. не дава Личната карта. С действията си С. пречи на свидетелите С. и А. да изпълняват задълженията си по служба. В посочения смисъл е и Докладната записка на свидетеля С..

След извършена проверка на дата 28.05.2020 година, предвид констатираното според него нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Ст. Г. Ст. – Младши инспектор в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (държавен служител в МВР), във връзка с възложените му функции по охрана на обществения ред и ЗМВР, съставя против жалбоподателя и в негово присъствие АУАН серия АА с бланков № 313730 и с входящ № 328 входящ на 01.06.2020 година. Това процесуално действие извършва и с участието на колегата си В. М. Арн.. В изготвения АУАН актосъставителят сочи, че лицето не е изпълнило устно Полицейско разпореждане да не пречи за отработване на сигнал от ЕЕН 112, с което пречи полицейският служител да изпълни задълженията си по служба. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 64, ал. 2 от ЗМВР, която вписва за нарушена. АУАН е предявен на жалбоподателя на дата 28.05.2020 година, който сочи има възражения против констатациите в Акта. АУАН е връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок не постъпва Възражение.

След получаване на образуваната преписка, Началникът на РУ - Свиленград издава процесното НП № 328 на 02.06.2020 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема фактическите констатации, изложени в АУАН, както правната квалификация на нарушението - чл. 64, ал. 2 от ЗМВР и налага на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в размер на

100 лв. НП е редовно връчено на жалбоподателя на 22.10.2021 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на РУ – Свиленград да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗМВР, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-1098 от 25.08.2017 година и Заповед № 8121з-1371 от 11.11.2015 година, двете на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Ст. Г. Ст. е държавен служител в МВР и че Димитър Янакиев се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 267, ал. 2 от ЗМВР – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед. Персоналното заемане на длъжността „Началник на РУ – Свиленград” от Димитър Янакиев е служебно известно на настоящия Съдебен състав.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд – Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 267, ал. 1 от ЗМВР и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 267, ал. 2 от ЗМВР. Съгласно чл. 267, ал. 1 от ЗМВР, АУАН се

съставят от органи на МВР, оправомощени от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.5 от Заповед № 8121з-1098/25.08.2017 година е налице оправомощаване в полза на полицейски органи в РУ в състава им. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 28.05.2020 година актосъставителят Ст. Г. Ст. е заемал длъжността „Младши инспектор в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. бил е полицейски орган. В тази насока е и изявлението на свидетеля С., направено в открито съдебно заседание, проведено на 29.11.2021 година. Предвид изложеното актосъставителят С.С. безспорно се явява полицейски орган, който има правомощията по чл. 267, ал. 1 от ЗМВР, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗМВР. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Вярно е че в АУАН не е посочен ЕГН на В. М. Арн., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена и адреса по местоработата му, както и че е служител на МВР, е налице пълно индивидуализиране на посочения свидетел и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност. От друга страна констатираният пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения:

1. Настоящото производство е от административнонаказателен характер, при което е необходимо да се установи налице ли е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН,

същото извършено ли е от посоченото в Акта лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху АНО. Следва да се има предвид, че отразеното в АУАН не се счита за доказано, т.е. за безспорно установено. Това е така, тъй като по силата на чл. 84 от ЗАНН в административнонаказателното производство са приложими правилата на НПК, а съгласно чл. 16 от НПК обвиняемият (в административнонаказателното производство това е лицето посочено като нарушител) се счита за невинен до доказване на противното. Това означава, че е в тежест на АНО (по аргумент на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 103, ал. 1 от НПК), тъй като именно той е субектът на административнонаказателното обвинение, да докаже по безспорен начин пред Съда с всички допустими доказателства, че от обективна страна има административно нарушение и че от субективна страна е извършено виновно от лицето, посочено като нарушител. Настоящата Съдебна инстанция е такава по същество и задължението на Съда е служебно да следи за законосъобразността на обжалваното НП.

Настоящият Съдебен състав намира че не е доказано извършването на визираното в АУАН и в НП нарушение от страна на СТ. В. СТ.. От показанията на разпитаните в съдебно заседание свидетели С. и А. се установява, че на жалбоподателя е било разпоредено да представи документите си за самоличност и да предостави тези на лицето Г. Х. (, които е взела малко преди това), а не му е било разпоредено да не пречи за отработване на сигнала от ЕЕН 112 както е посочено в АУАН и в НП. Предвид изложеното, Съдебният състав намира, че СТ. В. СТ. не е извършил вмененото му с НП нарушение. Посоченото води до единствено логичния извод за незаконосъобразност на обжалваното НП, обуславящ отмяната му на самостоятелно основание.

2. Нормата на чл. 64 от ЗМВР разписва правилата, при които полицейски органи издават Разпореждания писмено (ал. 1), устно или чрез действия (ал. 2), чрез положение на тялото и/или ръцете, действия или знаци, посочени в закон както при изпълнение на функциите по контрол на правилата за движение по пътищата (ал. 3), които са задължителни за изпълнение, освен ако налагат очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му (ал. 4), какви са реквизитите на Писмените разпореждания и възможността им да бъдат обжалвани (ал. 5 и ал.

6). Разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗМВР предвижда възможност за полицейските органи да издават Разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции, които са писмени. Нормата на чл. 64, ал. 2 от ЗМВР предвижда изключение от писмената форма, предвидена за Полицейските разпореждания, а именно: при невъзможност устно или чрез действия. Установява се, че съгласно обстоятелствената част на АУАН и НП на жалбоподателя е вменено, че не изпълнил отправено спрямо него устно Полицейско разпореждане. Същевременно неправилно като правна квалификация на нарушението в АУАН и в НП е посочена разпоредбата на чл. 64, ал. 2 от ЗМВР, тъй като посочената норма сама по себе си не предписва правило за поведение за гражданите, неизпълнението на което да бъде вменено като административно нарушение, а урежда правомощията на полицейските органи при издаване на Разпореждания, т.е. има изцяло формален и процедурен характер. Такова правило за поведение е предвидено в ал. 4 на цитираната разпоредба, съгласно която Разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му. Налице е неправилно приложение на материалния закон, като описаното в АУАН и НП деяние не е квалифицирано с надлежната административнонаказателна разпоредба, която да съответства на вменените на жалбоподателя факти. С оглед на изложеното, налице е допуснато процесуално нарушение, което е довело до неяснота относно фактическите и правни рамки на вмененото нарушение и са накърнили правото на защита на санкционираното лице. Формалността на административнонаказателното производство изисква прецизност при описание на административното нарушение, като следва да е налице конекситет между фактическата и правната част, с оглед осигуряване правото на защита на санкционираното лице. Поради изложеното, обжалваното НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно на това самостоятелно основание (извън посоченото в т. 1 от настоящото изложение), респ. двете наведени в тази насока възражения на адвокат Г. в пледоарията му пред настоящия Съдебен състав са основателни.

3. От друга страна е непълно описанието на нарушението, тъй като е абсолютно задължително да се посочи от кого е издадено устното

Полицейско разпореждане, за да се установи дали това лице е полицейски орган по смисъла на закона, по повод изпълнението на какви функции конкретно е издадено това Разпореждане и т.н.

Иначе казано нарушението следва да е ясно и точно индивидуализирано на базата на наличните в преписката доказателства, което в настоящия случай не е така. НП представлява юрисдикционен акт, като за наказания и за Съда следва да бъдат ясни всички елементи от състава на нарушението. Посочените неясноти не могат да бъдат заместени от посочването им в друг документ, респ. други документ.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае до описание на нарушението, явяващо се задължителен съгласно ЗАНН реквизит.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП, следва да бъде отменено като незаконосъобразно, поради допуснато и друго съществено процесуално нарушение (извън посочените в предходните две точки). Т.е. административната отговорност спрямо С. за нарушението по чл. 64, ал. 2 от ЗМВР следва да отпадне като НП бъде отменено като незаконосъобразно. Ето защо наведеното възражение в пледоарията на адвокат Г., касаещо неточно, неясно и непълно описание на нарушението, касателно органа, издал процесното устно Полицейско разпореждане, е основателно.

В случай, че не се възприеме изложеното от Съда, касаещо отмяна на НП, то се излагат следните доводи:

Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна и че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура. Спазени биха били предвидената форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение Съдът би приел, че е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. В този ред на мисли Съдът не би приел, че е неясно съдържанието на устното Полицейско разпореждане, в който смисъл е възражението на адвокат Г..

Според чл. 64, ал. 1 от ЗМВР (както вече бе посочено) „полицейските органи могат да издават Разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на

възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено.”. Ал. 2 на чл. 64 допълва, че „при невъзможност да се издадат писмено Разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят”. В случая Съдът би приел, че е налице издадено устно Разпореждане от полицейски орган С. да не пречи на орган на МВР да изпълнява функциите си по служба. Въпреки това Разпореждане, С. продължил да пречи на проверката с арогантно си поведение. Съгласно чл. 257, ал. 1 от ЗМВР, „който не изпълни Разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление, се наказва с Глоба от 100 лв. до 500 лв.”. Съдът би приел, че жалбоподателят не е изпълнил конкретно (в случая устно) Разпореждане на орган на МВР. Условието, за да бъде реализирана административнонаказателна отговорност, е извършеното да не съставлява престъпление. В случая би било налице и това условие. Преценката на полицейския орган защо приема, че следва да се издаде спрямо дадено лице конкретно по съдържание Разпореждане, не подлежи на проверка в конкретното производство. При издадено по надлежния законов ред и от компетентен полицейски орган Разпореждане с конкретно съдържание, което не съставлява очевидно за лицето престъпление или нарушение, същото следва да се изпълни. Извършеното от С. не би се припокрило с признаците на престъпен състав по НК. Несъмнено устното Полицейско разпореждане към жалбоподателя е било отправено поради необходимост от изпълнение на възложените функции. Следователно Съдът би приел, че Разпореждането е било издадено законосъобразно и в изпълнение на правомощия на полицейския служител. Ето защо Съдът би намерил, че жалбоподателят е осъществил както от обективна, така и от субективна страна състав на административно нарушение по чл. 257, ал. 1 от ЗМВР, поради което правилно би била ангажирана и административнонаказателна му отговорност.

Налице биха били данни и за виновно поведение от страна на нарушителя. Т.е. налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл, съзнавайки естеството на задължението, дадено с Разпореждането. В подкрепа на изложеното би бил и факта, че жалбоподателят също е полицейски служител и притежава идентични правомощия.

В конкретния случай АНО е наложил Глоба в минималния размер. Съдът би счел, че при определяне на наказанието наказващият орган е спазил разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е обсъдил всички обстоятелства, имащи значение за определяне на наказанието, като се е съобразил същото с тежестта на самото нарушение. Правна възможност за намаляне размера на наказанието няма. Така наложеното с обжалваното НП наказание Съдът би намерил за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като

маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не б и съставлявало процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, Съдът би приел, че процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай. И това би било така поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат.

Съдът би приел, че изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 29.11.2021 година свидетели – Ст. Г. Ст. и В. М. Арн.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на Ст. Г. Ст. и В. М. Арн.. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на Ст. Г. Ст. и В. М. Арн. не биха се намерили, а единствено поради служебното им качество – служители на РУ – Свиленград, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не би било достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 300 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ДВ, брой 94 от 2019

година, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноси за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая са представени Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските по делото, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., която сума, представляваща сторените в настоящото производство разноси, следва да бъде присъдена на жалбоподателя С. с оглед изхода на делото.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ОДМВР - Хасково, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само Дирекцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноси.

В случай на потвърждаване на НП искането за разноси, направено от страна на жалбоподателя, би било неоснователно.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 328 от 02.06.2020 година на Началника на РУ – Свиленград, с което на СТ. В. СТ. с ЕГН ***** от град Свиленград, ул. „*****” № 44, област Хасково, за нарушение на чл. 64, ал. 2 от ЗМВР е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв.

На основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР - Хасково с адрес: град Хасково, бул. „България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на СТ. В. СТ. с

ЕГН ***** от град Свиленград, ул.,*****” № 44, област Хасково, сумата от 300 лв., представляваща извършените от последния разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 846/2021 година по описа на Районен съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____